

Janka Hrášková otevřela své pomněnkové oči a viděla, že je ráno. Vedle ní leželo na posteli její dvojče, sestra Anka. Ještě spala. Janka se natáhla a trochu do Anky štouchnula.

„Vstávej, Anko!“ zavolala na ni naschvál silným, vyděšeným hlasem. „Rychle vstávej, po tvé půlce postele leze černý pavouk!“

Anka zaječela, vyskočila rovnýma nohami, ukopla si palec o krabici s barvičkami, kterou včera večer nechala na podlaze, uhodila se o dveře do brňavky a s hlasitým pláčem vběhla do minčiny a tatínkovy ložnice.

„Tati, mami, já mám v posteli pavouka! Mamiíí! Tatiíí!“

Paní Hrášková otevřela oči, povzdechla si a sáhla po županu. Tiše a klidně řekla: „Už jsi, Anko, zase naletěla na nějaký špatný vtip?“

Anka se jí chytla za ruku a zakňourala: „Povídala to Janka, maminko! Je tam černý pavouk!“

Pan Hrášek se otočil na druhý bok a zívl: „Úááá! Nech toho žalování a poslouchej mě. Jestli máte v posteli pavouka, není ti divné, že si tam Janka klidně leží? Možná čeká, až ji kousne *nebo až jí někdo dá pár pohlavků!*“ dodal hodně nahlas.

Anka sledovala tatínka s vážnou tváří, a když skončil svou řeč, prohlásila: „Jenomže Janka říkala, že tam ten pavouk opravdu je, tati! Ona to fakt říkala!“

Tatínek vyskočil z postele: „Kdo bude první oblečený, dostane po snídani největší kus melounu!“ Rozběhl se za Ankou a schválne přitom řval jako lev.

Za chvíli si už veselé notoval v koupelně, ale maminka se při oblékání mračila. Z dětského pokoje se ozýval křik:

„To je moje ponožka! Dej ji sem!“

„Ani mě nenapadne! Je moje! Vrať mi ji!“

Plesk!

„Mami, Anka mě bouchla!“

„To je moje spodnička. Hned mi ji vrát!“

„Kdepak! Ta je moje!“

A znovu: *plesk!*
„Moje!“
„Ne, moje!“
„Není a není!“
„A tohle taky!“
Plesk! Bum! Křach! Dusot nohou. „Mamíííí!“

Paní Hrášková si pomyslela:
Pořád samé hašteření a hádky.
Začnou, jen co otevřou oči, a ne-
skončí, dokud večer neusnou! Tak
se mi zdá, že to s nimi nevydržím
už ani den! Seběhla dolů po scho-
dech a začala lisovat šťávu z po-
merančů.

Pan Hrášek si před snídaní bezstarostně pískal. Chápavě se usmál: „Vida, zase míchaná vajíčka! Myslel jsem, že dneska budou třeba páry a dalamánky.“

„Páry a dalamánky jsme měli včera!“ připomněla maminka.

Pan Hrášek si povzdechl: „Anebo co takhle někdy pstruha? Jeden můj kolega snídá skoro každý den pstruha.“

„Proto asi taky sám jako pstruh vypadá! A jeho žena, ta je jako velký bachratý kapr!“ neudržela se maminka.

Tatínek udiveně zvedl hlavu od novin. „Má drahá, tak se mi zdá, že jsi trochu přetažená z toho, jak se ty naše děti pořád hádají a perou.“

„Taky si myslím,“ vzduchla paní Hrášková. „Abych pravdu řekla, co nevidět se z nich zblázním. Schválně si je poslechni!“

Z prvního patra, kde měla děvčata pokoj, se ozývalo:

„Já mám jít po schodech první!“

„To není pravda, dneska je řada na mně!“

„Tys šla včera, dobře to víš!“

„Jenže ty sis to se mnou večer vyměnila za růžovou pastelku!“

„To není pravda!“

„Je to pravda, abys věděla!“

„Ty podvodnice podvodnická!“

„Ty jsi ještě větší podvodnice!“

Dvojčata přicházela na snídani. Janka si poměřila svůj díl melounu, pak Ančin. „Anka má největší meloun! Skoro pořád dostává ode všeho nejvíce!“

„Tys měla největší meloun včera, hamoune hladová! Sama chceš mít vždycky nejvíce!“ bránila se Anka.

Tatínek prohlásil: „Abyste věděly, milé dámy, největší kus melounu dostanu já, protože jsem byl první oblečený. A už nechci slyšet ani slovo!“ okřikl je přísně.

Dvojčata seděla mlčky u snídaně. Po dvou soustech však Anka rýpla do Janky a zasyčela: „Stejně jsem dostala více kaše, heč!“

Janka jí odpověděla stejně: „Aťsi, já zas mám tři plátky šunky, a ty jen dva!“

Anka se podívala – a skutečně, Janka dostala tři plátky šunky! Hned jí chtěla jeden sebrat, ale Janka ji chytla za ruku a ve rvačce, která se strhla, se jim podařilo převrhnut Ančin hrnek s mlékem a polít si své nové skládané sukně. Tatínek jim oběma vlepil pohlavek a maminka je musela vyčistit. Děvčata odcházela do školy s uplakanýma očima, a přitom se pořád hádala. Maminка slyšela, jak ječí ještě za rohem:

„Ten větší kus čokolády je můj!“

„Tůuúďle!“

„A je a je!“

Když pan Hrášek odešel do kanceláře, zvedla paní Hrášková telefon a zavolala své známé, paní Trikalové. „Dobrý den, tady Hrášková. Chtěla bych se zeptat, jestli se Miloš a Miriam taky hádají.“

„To se rozumí,“ zasmála se paní Trikalová. „Občas se hádají všechny děti. Zrovna včera praštila Miriam Miloše svou mrkací panenkou, až jí vypadla očička. On jí to oplatil, bouchl ji kladívkem ze své nové krabice s náradím, až milé kladívko odletělo z topůrka. Musela jsem jim vyčinit, že takhle se svými krásnými hračkami zacházet nesmějí.“

„A dětem se nic nestalo?“ polekala se paní Hrášková.

„Ani nevím,“ řekla paní Trikalová. „Nevšimla jsem si. Hrozně jsem se rozčilila, že si rozbíjejí ty krásné hračky. Bude trvat nejméně čtrnáct dní, než dají tu mrkací panenku v opravně do pořád-

ku a vsadí jí nová očička. A víte, jak těžko se dneska shánějí kladívka?"

„Každopádně vám děkuju, paní Trikalová,“ rozloučila se maminka a zavěsila.

Nalila si další hrnek kávy, a jak z něj pomaloučku upíjela, pořád musela myslet na ty své dvě hašteřilky. Najednou dostala nápad. Co aby zavolala paní Láryfáry a zeptala se jí, co má dělat? Jestli si nebude vědět rady ona, neporadí už nikdo.

„Dobrý den, tady Hrášková, maminka Anky a Janky,“ ohlásila se do telefonu.

Paní Láryfáry hned řekla: „Ano, vím, to jsou ta dvojčátka. Hezká děvčata!“

„Jenomže se pořád hádají,“ namítla paní Hrášková. „Jak ráno otevřou oči, už to začne a pokračuje to celý den až do večera, než usnou. Je to hrůza, nepřála bych vám je slyšet!“

Paní Láryfáry však nebyla ani trochu překvapená. „Já vím. *To hle je moje ponožka! Ne, ta je moje! To je můj penál! Kdepak, ten je můj! Není! A je! Tys dostala víc než já! Jsi hamoun hladová!*“

„Jak to víte, paní Láryfáry?“ strnula maminka. „Že vy jste je slyšela! Myslela jsem, že se na návštěvě nehádají!“

Paní Láryfáry ji uklidnila: „Anku a Janku jsem neslyšela, slyšela jsem spoustu jiných dětí. Hádavka a mlátilka jsou běžné dětské choroby. Jsou velice nakažlivé, ale není tak těžké je vyléčit.“

„Opravdu? Poradte mi, proboha vás prosím, jak?“

„Za prvé,“ prohlásila paní Láryfáry vážně, „hádky a rvačky jsou vlastně jen zlozvyk. Takové dítě se ráno probudí a má špatnou náladu. Místo aby se usmálo na svého mladšího bratříčka a řeklo mu: Dobré jitro!, rozkřikne se na něj: Tys mi vzal tričko! Mladší bratříček se brání: Nevzal!, protože ho opravdu nevzal. Hašteřivý sourozenec ale stále opakuje: Vzal a vzal! – a hádka je na světě.

Druhý den už obě děti stůňou. Mají hádavku a mlátilku. Sotva vstanou, začnou se hádat a práť. Brzy se z toho stane zvyk a děti se odnaučí být na sebe slušné.

Nezoufejte, paní Hrášková. Já myslím, že když hádavci mají možnost sami sebe vidět a slyšet tak, jak je vidí a slyší ostatní lidé, uvědomí si, jak jsou protivní, a mají velkou šanci se uzdravit.

Pokud chcete svým dcerkám pomoci, domluvte se s manželem a chovejte se stejně jako ony. Nejdřív si ovšem budete muset přesně zapsat, co si ty dvě při svých šarvátkách říkají. Pusťte se do toho ještě dnes. Pečlivě si zaznamenávejte všechno, co se za celý den stane. Před Ankou a Jankou ani muk, a zítra jim s tatínkem sehraje malou komedii. Nebude ani potřeba se přitom pohlavkovat, stačí dělat hodně rámusu. Taky se nesmíte smát, aby nepoznaly, že to není doopravdy. Musíte vypadat, jako byste se skutečně hádali. Jeden den to vydržte, uvidíte, že to bude stačit.“

„Janka Anku každý den ráno straší, že jí po posteli leze velký černý pavouk. To máme taky předvést?“ zeptala se paní Hrášková pro jistotu.

„Ovšem,“ řekla paní Láryfáry. „Přesně takhle začínají každý den Vilda a Tomáš Petříkovi, jen s tím rozdílem, že Vilda straší Tomáše kobrou. Na tom ale nezáleží, kobra nebo pavouk, hlavně si vymyslete něco podobného. Na shledanou a hodně zdaru!“

Jakmile se maminka s paní Láryfáry rozloučila, sedla ke stolu a zapsala si slovo od slova všechno, co si pamatovala z dnešní ranní hádky mezi Ankou a Jankou. Sotva se děvčata vrátila ze školy, dala schválně jedné z nich větší jablko a druhé menší, a pak už jen poslouchala opodál a pečlivě si psala jejich šťavnaté výroky. Zdržela se v jejich pokoji i večer, když se sestry ukládaly ke spánku. Opravdu se činily. Handrkovaly se, která má víc zubní pasty na kartáčku, která se půjde první koupat, která má měkčí polštář, která má víc místa v posteli, která teplejší peřinu, která bude zhasínat, která má větší nohu, která dokáže víc otevřít pušu, která má víc zubů, prostě úplně o všechno. Byly nesnesitelně protivné!

Paní Hrášková si dělala podrobné poznámky, pak je ukázala tatínkovi a svěřila mu, co jí poradila paní Láryfáry. Pan Hrášek byl tím nápadem přímo nadšen. Naučil se svou roli nazpaměť.

Druhý den ráno otevřela Janka blankytině modré oči a už už se chystala pošťuchovat Ankou, když tu náhle zaslechla z maminčiny a tatínkovy ložnice vřískání a křik. Rozletěly se dveře a do dětského pokoje vrazila paní Hrášková. V ruce držela župan a vyděšeně křičela: „Anko, Janko, pojďte rychle, já mám v posteli myš!“

„Jak to víš? Viděla jsi ji?“ pokoušela se ji uklidňovat Janka.

Anka se probudila, ze zvyku vyskočila rovnýma nohama z postele a začala ječet. Maminka ale ječela ještě víc a překvapená Anka zmlkla. Optala se, co se stalo. Maminka začala bušit pěstmi do dveří a pištět: „Mám v posteli velikou, odpornou myš! Tatínek to říkal! On ji viděl!“

Anka se zarazila. „Maminko, jestli je to tak, jak to, že si tam tatínek tak klidně leží?“

Maminka se tvářila, že neslyší, a kvílela dál: „On to říkal! Já se bojíím!“

Janka se obrátila k sestře: „Musíme se tam podívat, Anko.“ A svorně vstoupily do maminčiny a tatínkovy ložnice.

Pan Hrášek ležel v posteli a hleděl ke stropu. Anka odhrnula peřinu, Janka důkladně prohlédla celou postel, ale odhalily jen tatínkovy bosé nohy.

„Proč takhle lekáš maminku?“ obořila se na něj Anka.

Pan Hrášek se zaváril překvapeně: „Ona tomu opravdu věřila?“

Vyskočil z postele a rozběhl se do koupelny s vítězným pokřikem: „Já se sprchuju první!“

V tu chvíli se přiřítila z dětského pokoje paní Hrášková a začala se dobývat do koupelny: „Dneska jsem přece na řadě já! Včera sis to se mnou vyměnil za novou detektivku!“

Pan Hrášek se v koupelně zlomyslně zachechtal: „Máš smůlu! Jsem tu zamčený!“

Paní Hrášková kopala do dveří a křičela: „Ty podvodníku podvodnická!“

Anka s Jankou se na sebe zaraženě podívaly. Anka zašeptala: „Pojď se obléknout,“ a Janka odpověděla: „Jdeme!“ Po špičkách vyběhly z pokoje a tiše za sebou zavřely dveře.

I při oblékání slyšely, jak se maminka s tatínkem handrkuje. Pan Hrášek vyšel z koupelny a paní Hrášková na něj okamžitě zaútočila: „Vzal sis můj ručník! Tohle je můj ručník!“

„Tůuúdle! Je můj!“ dupl si pan Hrášek.

„Není!“

„Ty sis vzala moje tričko! Oblékla sis mé nové tričko!“

„To máš za to, že sis tuhle půjčil můj červený svetr!“

„Hned to tričko sundej!“

Maminka začala vzlykat: „Tuhle sis půjčil můj červený svetr a slíbil jsi, že mi někdy na oplátku půjčíš tričko, ty podvodníku podvodnická!“

„Tak víš co, kočičko? Můžeš si vzít nějaké starší!“

U snídaně vytáhl pan Hrášek z kapsy pravítko, přeměřil grapefruit a vzal si ten největší. Maminka mu ho sebrala a přitom polila jeho nové tričko kávou.

Pak usmažila vajíčka a přisunula si největší talíř, zatímco tatínkovi dala mrňavý talířek. Tatínek se podíval na stůl a ulevil si: „Ty hamoune hladová!“

„Když je řeč o hamounech,“ zasmála se maminka, „dneska si beru auto.“

„Ani nápad,“ vykřikl pan Hrášek. „Kdo je na řadě? Tys ho měla celý minulý týden!“

„A že jsem lítal jen po nákupech a ty sis celý předminulý týden jezdil po výletech, na to jsi zapomněl?“

„Na tom nezáleží, kam kdo jezdí, svoje sis už odbyla, vážená dámo!“ zahřímal tatínek.

Maminka se rozplakala: „Ty jsi ale lakomec! No řekněte, děvčata, že jsem teď na řadě já?“

Anka s Jankou hleděly na maminku, jako by ji viděly prvně. Ve spěchu si oblékly kabáty a rychle se rozběhly do školy.

Toho dne při večeři odnesl tatínek řízky zpátky do kuchyně, převážil je na váze a vybral si ten největší. Maminka zas uchvátila nejbachratější pečenou bramboru. Fazolové lusky naopak rozpočítávala po jednom, aby měl každý stejně, až byly nakonec úplně studené.

Dvojčata sklidila ze stolu a Anka přinesla moučník – dýňový koláč. Děvčata ho zbožňovala, a tak Anka dávala dobrý pozor, aby ho neupustila. Opatrně ho postavila před tatínka. V ten okamžik se maminka vymrštila a vykřikla: „Rozdávat budu já!“

„To teda nebudeš!“ přitáhl si tatínek koláč blíž k sobě.

„A budu!“ Maminka se naklonila, ale tatínek popadl táč a zvedl ho nad hlavu. Maminka se mu začala sápat po ruce a najednou plesk – koláč se rozplácl na koberec.

Dvojčata začala křičet: „Přestaňte se, proboha, hádat! Jste nemozní! Taková hanba!“

„My jsme mysleli, že se vám to líbí!“ ušklíbla se maminka.

„Nesnášíme, když se hádáte,“ vrtěla hlavou Janka. „Jsme z toho nešťastné!“

Anka se přidala: „Hádání je hrozná věc. My to snad s vámi nevydržíme!“

Rodiče se rozesmáli.

Maminka si posadila na klín Janku, tatínek Anku a řekl: „Máme-li být upřímní, my se vlastně ani hádat nechceme. Je to jen takový zlozvyk a naučili jsme se ho od vás. Jak to vypadá, mohli jsme si zkazit celý den!“

Děvčata horlivě přikyvovala.

„Já vám povím, co teď uděláme,“ navrhl nakonec tatínek. „Podáme si ruce a slibíme si, že v tomhle domě se už nikdo hádat nebude. A pak to půjdeme oslavit do cukrárny zmrzlinovým pohárem. Je snad někdo proti?“

„Nikdo!“ volala dvojčata.

A tak si všichni podali ruce a přísahali si: „Už nikdy se doma nebudeme hádat!“

Sli společně do cukrárny a objednali si zmrzlinový pohár. Anka si sice všimla, že cukrář, pan Hrdlička, dal Jance tři kopečky zmrzliny a jí jen dva, a Janka naopak postřehla, že Anka dostala dvě lžíce jahod, kdežto ona jen jednu, ale žádná neřekla ani slovo. Byly z hádavky a mlátilky nadobro vyléčené.

